

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פְּרִשְׁת וְאַרְא

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק ל'

קונטרס 240

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליהא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְכָלֹא תִלְיִיא בְּחוּטְמָא, בְּגִין כִּד פְּתִיב, (בראשית ח) וַיֵּרָח
 " אֶת רֵיחַ הַגִּיחָה. דְּכָלֹא בְּחוּטְמָא תִלְיִין,
 לְאַרְחָא הָאִי חוּטְמָא, בְּתִנָּנָא, וְאַשָּׁא סוּמְקָא. וּבְגִין כִּד
 אֲתִקְבֵּל פְּרַעֲוָא. וְהָאִי (הוא) דְּכְתִיב, (במדבר יב) וַיַּחַר אֵף
 " (דברים יא) וַיַּחַר אֵף " (שמות כב) וַיַּחַר אֵפִי. (דברים
 1) פֶּן יַחַרְהֵא אֵף " פֶּלֶא בִזְעִיר אִפִּין אֲתָמֹר, וְלֹא
 בַּעֲתִיקָא.

תָּאנָא, פְּתִיב (דניאל ט) הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזִנְךָ וּשְׁמַע הָאִי
 (ס"א תָּאנָא בְּצִנִּיעוּתָא דְּסַפְרָא דְּרָגָא (ס"א עֲקִימָא) עֲמִיקָא
 לְמִשְׁמַע טב וּבִיש וְדָא אִיהוּ) אֲוִדְנָא דְּאֲתַעְבִּיד תַּחוּת שְׁעָרִי.
 וּשְׁעָרִי תִלְיִין עָלֶיהָ. (ואודנא הוא לְמִשְׁמַע) וְאֲוִדְנָא אֲתַעְבִּיד

ספר נפלאות הזוהר

וְהוּא הַגָּאוֹן הַנוֹרָא רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים מִבְּגֵד זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ, כִּי רָאָה סִפְרֵיו בְּנִגְלָה
 וּבִסְתֵרוֹת וְהִפִּיר רַב גְּדֻלּוֹתוֹ, יַחֲדִיד בְּדוֹר. וְשִׁלַּח לוֹ כְּתָבָיו וְנִתְעַכֵּב הַרְבֵּה שָׁבוּעוֹת
 תְּשׁוּבָתוֹ, זֹאת אוֹמֶרֶת כִּי עֵין בְּהֵם הַרְבֵּה, וְהַסְפִּים וְכו', עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ עֵין שָׁם.

(נח) מֶרֶן רַבִּי חַיִּים עוֹזֵר גְּרוֹדִינְסְקִי בַּעַל אַחִיעֶזֶר אָמַר: כִּי גְדוֹל הַדּוֹר הָאֲמִתִּי הֵיכָּה הֵבֵן אִישׁ
 חֵי

וְתֵאֵר זֶה שֶׁל יַחֲדִיד בְּדוֹר וְחֵד בְּדָרָא, לֹא הֵיטָה רַק דַּעְתּוֹ שֶׁל בַּעַל הַלְשֵׁם עַל
 רַבִּינוּ, אֲלֵא כִּד גַּם הֵיטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל עוֹד אֶחָד מְגֻדְלֵי רְבוּתֵינוּ שְׁבָאוֹתוֹ דּוֹר, הוּא רַבֵּן
 שֶׁל כָּל בְּנֵי הַגּוֹלָה מֶרֶן רַבִּי חַיִּים עוֹזֵר גְּרוֹדִינְסְקִי זָכַר צְדִיק לְבָרָכָה בַּעַל שְׂאֵלוֹת
 וְתִשְׁבּוֹת אַחִיעֶזֶר, וְכִד שְׁמַעְתִּי מִפִּי תַלְמִיד הַחֹפֶץ חַיִּים הוּא הַגָּאוֹן הַצְדִּיק רַבִּי מְרֹדְכִי
 צוֹקֶרְמָן זָכַר צְדִיק לְבָרָכָה (אֲשֶׁר נִפְטָר בְּקֵץ תַּשְׁס"ב בִּירוּשָׁלַיִם בְּשַׁכּוּנַת גִּבְעַת שְׂאוּל, וּבִקְצֵירוֹתוֹ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּרִשּׁוּמֵי רִשְׁמִין לְגָאוּ. כְּמָה דְּעֵבִיד (ס"א דְּבִאֲרִי) וְדָרְגָא
בְּעֻקְמָא, (לְהֵאִי וּלְהֵאִי) מָאִי טַעְמָא בְּעֻקְמָא. (ס"א בְּגִין
דִּיתַעֲבָב קָלָא לְאֵעֲלָא לְמוּחָא וְיַבְחִין בְּמוּחָא וְלֹא בְּבַחֲלִין) (בְּגִין לְמוּשְׁמֻעַ
טַב וּבִישׁ) וְתֵאֲנָא, מֵהֵאִי עֻקְמָא דְּבָגוּ אוּדְנִין, תְּלִיין כָּל
אִינוּן מָאֲרִי דְּגִדְפִין, דְּכִתִּיב בְּהוּ, (קַחֲלֵת י) כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם
יִוְלִיד אֶת הַקּוֹל וּבַעַל כְּנָפַיִם יִגִּיד דָּבָר.

בְּגוּ אוּדְנָא, נְטִיף מִתְּלַת חֲלָלִי דְּמוּחָא, לְהֵאִי נוֹקְבָא
דְּאוּדְנִין. וּמַהֲהוּא נְטִיפָא, עֵייל קָלָא בְּהֵהוּא
עֻקְמָא, וְאִתְּצְרִיף בְּהֵהוּא נְטִיפָא, בֵּין טַב וּבִין בִּישׁ.
טַב, דְּכִתִּיב, (תְּהִלִּים סט) כִּי שׁוֹמֵעַ אֶל אֲבִיוֹנִים יי. בִּישׁ,

ספר נפלאות הזוהר

לְמַד בְּרִאדִין בִּישִׁיבַת הַחֶפֶץ חַיִּים, וְזָכָה לְשַׁמְעוּ מִפִּי הַחֶפֶץ חַיִּים בְּסוּף יָמָיו שִׁיחֻת וְדִבְרֵי חֲזוֹק, כִּפִּי
שְׁסַפֵּר לִי, וְשָׁמַעְתִּי מִפִּיו, כִּי בְּצַעֲרֹתוֹ הִיָּתָה שְׁמוּעַת אָמֶת מִפִּי הַגָּאוֹן רַבִּי חַיִּים עֲזֹר
גְּרוֹדִינְסְקִי (בַּעַל שְׁאֵלוֹת וְתַשׁוּבוֹת אַחֲרֵינוּ) הַנִּזְכָּר לְעִיל, שֶׁאָמַר כִּי גְדוֹל הַדִּיּוֹר הָאֶמֶתִי הִיָּה
הַבֵּן אִישׁ חַי. וְאֵנִי כְּשֶׁנִּדְעָה לִי דְּבָר זֶה (מִפִּי חֲבָרִי וִידִידֵי הָרַב הַגָּאוֹן מִנְחֵם טוֹקֶר שְׁלִיט"א,
מִפַּה בְּנֵי בְּרַק, אֲשֶׁר שָׁמַע זֹאת מֵאֲבִיו הַגָּאוֹן רַבִּי אַבְרָהָם יִצְחָק טוֹקֶר שְׁלִיט"א מִירוּשָׁלַיִם, אֲשֶׁר שָׁמַע בֵּן
מִפִּי רַבִּי מְרִדְכִי צוֹקֶרמָן זָכַר צָדִיק לְבָרָכָה), שֶׁאֶלְתִּי אֶת רַבִּי מְרִדְכִי צוֹקֶרמָן זָכַר צָדִיק לְבָרָכָה
עֲצָמוּ בְּכַדִּי לְאֶמֶת דְּבָרִים אֵלּוּ, וְאָמַר לִי שֶׁזֶּה אָמֶת וְיָכוֹל אֲנִי לְפָרְסָם זֹאת בְּשִׁמּוֹ.
(וְצָדִיק וְחֲסִיד זֶה תַּלְמִיד הַחֶפֶץ חַיִּים רַבִּי מְרִדְכִי צוֹקֶרמָן זָכַר צָדִיק לְבָרָכָה, יָדוּעַ הוּא שֶׁהִיָּה דִּיקָן גְּדוֹל
וְדוֹכַר אָמֶת בְּלִכְבוֹ, וְכָל דְּבָרָיו מְזֻקָּקִים וּמְאֻמָּתִים, כַּמִּפְרָסָם).

בְּאֵל שְׁדֵי: אֶתְחַזֵּינָא לְהוּ, מְגוּ אֶסְפְּקִלְרִיָּא
דְּלֹא נִהְרָא. וְלֹא אֶתְחַזֵּינָא מְגוּ
אֶסְפְּקִלְרִיָּא דְנִהְרָא. וְאִי תִימָא דְהָא אֶשְׁתַּמְשׁוּ
בְנוֹקְבָא בְלַחֲוֹד וְלֹא יִתִּיר. תָּא חֲזִי, דְּלֹא
אֶתְפָּרְשׁוּן לְעִלְמִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְגַם
הַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתָּם, דְּהָא בְּרִית אֶתְחַבֵּר
עִמָּה.

מִקּוּדְשָׁא פְּרִיָּה הוּא אִית לִיה לְבֵר נֶשׁ לְמִילָה,
דְּהָא אִיהוּ קָאָמֵר דְּלֹא פְּרִישׁ לִוָן,
דְּכְתִיב בְּאֵל שְׁדֵי, וְכְתִיב וְגַם הַקִּימוֹתִי אֶת
בְּרִיתִי אִתָּם, בְּגִין לְקִימָא קִיּוּמָא בִּיחֻדָּא חַד,
וְגַם הַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתָּם וְגו'. הָא אֶתְמַר,
מָאן דְּזַפִּי לְבְּרִית, יִרִית לְאַרְעָא.

רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, הוּוּ שְׂכִיחִי יוּמָא חַד
קָמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמֵר, (אִיבּוּב י"ט) גּוּרּוּ לָכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חֲמָה
עֲוֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְּעוּן שְׂדִיָּן. שְׂדִיָּן כְּתִיב.
גּוּרּוּ לָכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב, מָאן חֶרֶב. דָּא (וִיקָרָא כ"ו)
חֶרֶב נּוֹקְמַת נָקָם בְּרִית, דְּהָא הָאִי חֶרֶב קָאִים
לְאַסְתַּכְּלָא מָאן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית, דְּכָל מָאן
דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית, נּוֹקְמָא דְנִקְמִין מִנֵּיהּ, הָאִי
חֶרֶב הוּא.

הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (אִיבּוּב י"ט) כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב.
מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּמָאן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית,
פְּרִישׁ תִּיאּוּבָתָא, וְלֹא נָטִיל מָאן דְּנָטִיל, וְלֹא
יְהִיב לְאַתְרֵיהּ, דְּהָא לֹא אֶתְעַר לְגַבִּיָּה אֶתְרֵיהּ.
וְכָל מָאן דְּנָטִיר לִיה לְהָאִי בְּרִית, אִיהוּ גְרִים
לְאַתְעָרָא לְהָאִי בְּרִית לְאַתְרֵיהּ. וְאַתְבָּרְכָאן
עַלְאִין וְתַתְּאִין.

מָאן אֶתְעַר הָאִי בְּרִית לְאַתְרֵיהּ. כִּד אֶשְׁתַּכְּחוּ
זְכָאִין בְּעִלְמָא. מִנָּא לָן, מִהֲכָא, דְכְּתִיב,
(שְׁמוֹת ו') וְגַם הַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתָּם לְתַת לָהֶם
אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְדּוֹנֵיהֶם. מָאִי
מִגְדּוֹנֵיהֶם? כְּמוֹ שְׁנָאֵמֵר גּוּרּוּ לָכֶם

רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ מְצוּיִים
יוֹם אֶחָד לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. פֶּתַח
רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמֵר, גּוּרּוּ לָכֶם מִפְּנֵי
חֶרֶב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן
תִּדְּעוּן שְׂדִיָּן. שְׂדִיָּן כְּתוּב. גּוּרּוּ
לָכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב, אִיזוּ חֶרֶב? זוֹ
(וִיקָרָא כו) חֶרֶב נִקְמַת נָקָם בְּרִית,
שְׂהַרִי חֶרֶב זוֹ עוֹמְדַת לְהַסְתַּכְּלָא עַל
מִי שְׁמִשְׁקֵר בְּבְרִית. שְׂכָל מִי
שְׁמִשְׁקֵר בְּבְרִית, הִנָּקְמָה
שְׂנוֹקְמִים מִמֶּנּוּ זוֹ הַחֶרֶב הַזֹּאת.
זֶהוּ שְׂכָתוּב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב.
מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁמִי שְׁמִשְׁקֵר
בְּבְרִית, מִפְּרִיד אֶת הַתְּשׁוּקָה, וְלֹא
נוֹטֵל מִי שְׂנוֹטֵל, שְׂהַרִי לֹא הִתְעוֹרֵר אֶל
מִקּוּמוֹ. וְכָל מִי שְׁשׁוּמֵר אֶת
הַבְּרִית הַזֹּאת, הוּא גּוֹרֵם
לְהִתְעוֹרְרוֹת שֶׁל בְּרִית זוֹ
לְמִקּוּמָה, וּמִתְבָּרְכִים עַלְיוֹנִים
וּתְחַתּוֹנִים.

מִי מְעוֹרֵר בְּרִית זוֹ לְמִקּוּמָה?
כְּשֶׁנִּמְצְאִים צְדִיקִים בְּעוֹלָם. מִנֵּין
לָנוּ? מִכָּאן, שְׂכָתוּב וְגַם הַקִּמְתִּי
אֶת בְּרִיתִי אִתָּם לְתַת לָהֶם אֶת אֶרֶץ
כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְדּוֹנֵיהֶם. מָה זֶה
מִגְדּוֹנֵיהֶם? כְּמוֹ שְׁנָאֵמֵר גּוּרּוּ לָכֶם

מִי מְעוֹרֵר בְּרִית זוֹ לְמִקּוּמָה?
כְּשֶׁנִּמְצְאִים צְדִיקִים בְּעוֹלָם. מִנֵּין
לָנוּ? מִכָּאן, שְׂכָתוּב וְגַם הַקִּמְתִּי
אֶת בְּרִיתִי אִתָּם לְתַת לָהֶם אֶת אֶרֶץ
כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְדּוֹנֵיהֶם. מָה זֶה
מִגְדּוֹנֵיהֶם? כְּמוֹ שְׁנָאֵמֵר גּוּרּוּ לָכֶם

מִי מְעוֹרֵר בְּרִית זוֹ לְמִקּוּמָה?
כְּשֶׁנִּמְצְאִים צְדִיקִים בְּעוֹלָם. מִנֵּין
לָנוּ? מִכָּאן, שְׂכָתוּב וְגַם הַקִּמְתִּי
אֶת בְּרִיתִי אִתָּם לְתַת לָהֶם אֶת אֶרֶץ
כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְדּוֹנֵיהֶם. מָה זֶה
מִגְדּוֹנֵיהֶם? כְּמוֹ שְׁנָאֵמֵר גּוּרּוּ לָכֶם

מִי מְעוֹרֵר בְּרִית זוֹ לְמִקּוּמָה?
כְּשֶׁנִּמְצְאִים צְדִיקִים בְּעוֹלָם. מִנֵּין
לָנוּ? מִכָּאן, שְׂכָתוּב וְגַם הַקִּמְתִּי
אֶת בְּרִיתִי אִתָּם לְתַת לָהֶם אֶת אֶרֶץ
כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְדּוֹנֵיהֶם. מָה זֶה
מִגְדּוֹנֵיהֶם? כְּמוֹ שְׁנָאֵמֵר גּוּרּוּ לָכֶם

מפני חרב, משום שהוא מקום
שמשטיל מגור בעולם, ועל זה גורו
לכם מפני חרב.

אשר גרו בה, מיום שהתקרב
לקדוש ברוך-הוא פחדו בה פחד,
ופחד (ופחד פחד) עליון בה לשמר
מצוותיו. שאם בזה לא יטיל פחד
(שהרי אם לא יטיל) על ראש האדם, לא
יפחד מהקדוש ברוך הוא לעולמים
בשאר מצוותיו.

בא ראה, בהתעוררות שלמטה,
כשמתעוררים ישראל אל הקדוש
ברוך הוא וצווחים כנגדו, מה
כתיב? ואזכור את בריתי, שהרי
בברית יש זכור, ואז מתעוררת
תשובה לקשר הכל בקשר אחד.
בין שברית זו מתעוררת, הרי
הקשר של הכל מתעורר. ואזכור את
בריתי, לזנוגו במקומו. ועל כך, לכן
אמר לבני ישראל אני ה'.

וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום
אל בני ישראל ואל פרעה מלך
מצרים. רבי יוסי אמר, אל בני
ישראל - להנהיגם בנחת כראוי.
ואל פרעה - לנהג בו כבוד,
ופרשוהו.

אמר רבי ייסא, למה סמך כאן אלה
ראשי בית אבתם? אלא, אמר לו
הקדוש ברוך הוא, הנהיגו את בני
ישראל בנחת. שאף על גב שהם
יושבים בעבודה קשה, הם מלכים
בני מלכים, ומשום כך כתיב אלה
ראשי בית אבתם. אלה שאתה
רואה, הם ראשי בית אבות.

אמר רבי חייא, שכלם לא שקרו
במנהגייהם, ולא התערכו בעם
אחר, אלה הם שעמדו במקומם
הקדוש ולא שקרו להתערכ
במצריים. אמר רבי אחא, בשביל
להביא את משה ואת אהרן, שהם
ראויים להוציא את ישראל ולדבר
לפרעה ולרדות אותם במקל,

מגוריהם. כמה דאת אמר גורו לכם מפני
חרב. בגין דאיהו אתר, דאשדי מגור
בעלמא, ועל דא גורו לכם מפני חרב.

אשר גרו בה, מיומא דאתקריבו לגבי קדשא
ברוך הוא, דחילו בה דחילו, ודחילו
(ג"א ודחילו דחילו) עלאה בה למיטר פקודוי. דאי
בהאי לא ישידי (ג"א דהא אי לא ישידי) דחילו על
רישיה דבר נש, לא דחיל ליה לקודשא בריך
הוא לעלמין בשאר פקודוי.

הא חזי, באתערותא דלתתא, בד אתער
ישראל לגבי קדשא בריך הוא, וצווחו
לקבליה, מה כתיב, ואזכור את בריתי, דהא
בברית הוי זכור. וכדין אתער תיאובתא,
לאתקשרא כלא בקשורא חד. בין דהאי
ברית אתער, הא קשורא דכלא אתער.
ואזכור את בריתי, לאזדוגא ליה באתריה.
ועל דא, לכן אמור לבני ישראל אני ה'.

וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני
ישראל ואל פרעה מלך מצרים. (שמות
(י' ר' יוסי אמר, אל בני ישראל לדברא לון
בנחת פדקא חזי, (דף כ"ו ע"ב) ואל פרעה:
לאנהגא ביה יקר, ואוקמוהו.

אמר רבי ייסא, אמאי סמיך הכא (שמות ו') אלה
ראשי בית אבתם. אלא, אמר ליה
קדשא בריך הוא, דברו לון לבני ישראל
בנחת, דאף על גב דאינון יתבי בפולחנא
קשיא, מלכין בני מלכין אינון. ובגין כך,
כתיב, אלה ראשי בית אבתם אלין דאת חמי,
רישי בית אבהן אינון.

אמר רבי חייא, דכלהו לא שקרו נימוסיהון,
ולא אתערכו בעמא אחרא אלין אינון
דקיימו בדוכתייהו קדישא, ולא שקרו
לאתערכא בהו במצראי. אמר רבי אחא, בגין
לאייתא להם למשה ולא אהרן,

משום שכל ראשי ישראל לא נמצאו כמותם.

בא ראה, ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלויים. וכי אלה ראשי, והרי הוא לבדו היה? אלא משום שפנחס קיים כמה אלפים ורבבות מישראל והוא קיים את ראשי האבות, (לויים) כתוב בו אלה.

עוד, ותלד לו את פינחס אלה ראשי. אבדת ראשי הלויים נמצאה בו. ומה שהם נגרעו ונשפרו - הוא השלים, והרויח את הכהנה שלהם, ושרתה בו הצורה של שניהם. אבדת ראשי הלויים נמצאת בו. ומי הם? נדב ואביהוא, שהפרידו אות הברית מקומו, והוא בא וחבר אותם, לכן נתנה לו הירשה והרויח של שניהם, ונזכר כאן על מה שיהיה אחר כך.

ואם תאמר, למה נזכר כאן פנחס? אלא ראה הקדוש ברוך הוא את אהרן בשעה שאמר ואזכר את בריתי, שעצתידים שני בני אהרן לפגם את הברית הזו, ועכשיו שהוא שולח אותו למצרים, רצה להעביר את אהרן שלא ללכת בשליחות זו. כיון שראה הקדוש ברוך הוא שעמד פנחס וקיים את הברית הזו במקומה ותקן את העקמימות שלהם, מיד - הוא אהרן ומשה. אמר הקדוש ברוך הוא, עכשיו הוא אהרן, הוא אהרן של ההתחלה. הוא אהרן ומשה אשר אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים וגו'. הוא אהרן ומשה, הם אהרן וגו'. אלא להכליל זה בזה, רוח במים. הוא

דאינון אתחזון לאפקא להו לישראל, ולמלא לפרעה, ולרדא ליה בחוטא, בגין דבכל רישיהון דישראל, לא אשתבח פנותיהו.

הא חזי, (שמות ר') ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלויים. וכי אלה ראשי, והא הוא בלחודי הוה. אלא, בגין דפינחס קיים כמה אלפין ורבון מישראל, והוא קיים לראשי אבהן, (ליואי) פתיב ביה אלה.

הו, ותלד לו את פינחס אלה ראשי, אובדא דרישי דליואי אשתבח ביה, ומה דאינון גרעו ואתוקדו, הוא אשלים, ורווח כהונתא דילהון, ושריא ביה טסטוקא דתרווייהו. אובדא דרישי דליואי אשתבח ביה, ומאן נינהו. נדב ואביהוא. אינון פרישו את קיימא מאתריה, והוא אתא וחבר לון. בגין כך, אתייהיב ליה ירותא, ורוחא דתרווייהו. ואדבר הכא על מה דלהוי לבתר.

וא' תימא, אמאי אדבר הכא פינחס. אלא חמא קדשא ברין הוא לאהרן, בשעתא דאמר ואזכור את בריתי, דזמינן תרין בנדיה דאהרן לאפגמא ליה להאי ברית, והשתא דקא משדר ליה למצרים, בעא לאעברא ליה לאהרן, דלא למיהב בשליחותא דא. כיון דחמא קדשא ברין הוא, דקאים פינחס וקיים ליה להאי ברית באתריה, ואתקין עקימא דילהון, מיד הוא אהרן ומשה. אמר קדשא ברין הוא, השתא הוא אהרן, איהו אהרן דקדמיתא.

הוא אהרן ומשה אשר אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים וגו'. (שמות ר') הוא אהרן ומשה. הם אהרן ומשה מיבעי ליה. אלא,

משה ואהרן - להכליל מים ברוח,
ועל זה כתוב הוא ולא הם.

רבי אלעזר ורבי אבא היו מצויים
לילה אחד בבית מלונם בלוד. קמו
להתעסק בתורה. פתח רבי אלעזר
ואמר, וידעת היום והשבת את
לבבך פי ה' הוא האלהים. פסוק
זה כף צריך (לכתב): וידעת היום פי
ה' הוא האלהים והשבת אל לבבך.

ואלא אשריו מי שמשתדל בתורה. עוד, ובא
ראו והשבת אל לבבך הנה צריך
(לכתב)!

א"ל, אמר משה, אם אתה רוצה
לעמוד על זה ולדעת פי ה' הוא
האלהים - והשבת אל לבבך, ואז
תדע אותו. לבבך זה יצר טוב ויצר
רע, שנכלל זה בזה, והוא אחד. אז
תמצא פי ה' הוא האלהים, שהרי
נכלל זה בזה והוא אחד, ועל זה
השבת אל לבבך לדעת הדבר.

עוד, אמר רבי אלעזר, רשעים
עושים פגם למעלה. מהו הפגם?
שהשם לא נכלל בימין, שייצר
הרע לא נכלל ביצר טוב משום
חטאי בני האדם, ופגם לא עושים
אלא להם ממש, זהו שכתוב שחת
לו לא בניו מומם. כפיכול עושים
ולא עושים. עושים - כדי שלא
ימשכו עליהם ברכות שלמעלה,
כמו שנאמר ועצר את השמים ולא
יהיה מטר, ולא עושים - שהרי
השמים נוטלים אותם לעצמם
ברכות מה שצריכים, ולא נוטלים
להמשיך למטה, ודאי שזהו מומם
של אותם רשעים.

עוד, לו בו, שלא נכלל ימין
בשמאל, בשביל שלא תמשכו
הברכות למטה. לא באל"ף, שהרי
לא נוטלים להמשיך לתחתונים. מי

לאכללא דא בדא, רוחא במיא. הוא משה
ואהרן: לאכללא מיא ברוחא, ועל דא פתיב
הוא, ולא הם.

רבי אלעזר ורבי אבא, הוו שכיחי ליליא חד
בבית אושפיזיהו בלוד, קמו לאשתדלא
באורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר, (דברים ד')
וידעת היום והשבות אל לבבך פי ה' הוא
האלהים. האי קרא הכי מיבעי ליה. וידעת
היום פי ה' הוא האלהים והשבות אל לבבך.

(אלא נקמה הוא מאן דאשתדל באורייתא) תו, (תא חזי) והשבות
אל לבבך מיבעי ליה.

א"ל, אמר משה, אי את בעי למיקם על דא,
ולמנדע פי ה' הוא האלהים, והשבות
אל לבבך וכדין תנדע ליה. לבבך: יצר טוב
ויצר רע, דאתפליל דא בדא, ואיהו חד, כדין
תשכח פי ה' הוא האלהים, דהא אתפליל דא
בדא, ואיהו חד. ועל דא והשבות אל לבבך,
למנדע מלה.

תו אמר רבי אלעזר, חייבין, עבדין פגימותא
לעילא, מאי פגימותא. דשמאלא לא
אתפליל בימינא. דייצר רע לא אתפליל ביצר
טוב, בגין חובייהו דבני נשא. ופגימו לא
עבדי, אלא לון ממש, הדא הוא דכתיב, (דברים
ל"ב) שחת לו לא בניו מומם. כפיכול עבדי
ולא עבדי. עבדי: דלא יתמשך עלייהו
ברפאן דלעילא, כמה דאת אמר (דברים י"א)

ועצר את השמים ולא יהיה מטר. ולא עבדי:
דהא שמיא נטלי לון לגרמייהו ברפאן מה
דאצטריף. ולא נטלי לאמשכא לתתא ודאי
מומם דאינון חייבין איהו.

תו, לו בו, דלא אתפליל ימינא בשמאלא, בגין דלא יתמשכון ברפאן
לתתא. לא באל"ף, דהא לא נטלי לאתמשכא לתתאי. מאן גרים דא.

גַּרְם אֶת זֶה? מִשּׁוּם שֶׁרָשָׁעִים
מִפְרִידִים יֵצֵר רַע מֵיֵצֵר טוֹב,
וְנִדְבָקִים בִּיֵצֵר רַע.

בֹּא רָאָה, יְהוּדָה בֶּא מִצֵּד הַשְּׁמָאל
וְנִדְבֵק בְּיָמִין כְּדִי לִנְצַח עַמִּים
וּלְשֹׁבֵר חֵילָם. שָׁאֵם לֹא נִדְבֵק
בְּיָמִין, לֹא יִשְׁבֵּר אֶת חֵילָם. וְאִם
תֹּאמַר לְמָה בְּיָמִין, וְהִרִי שְׁמָאל
מַעֲוֵר דִּינִים בְּעוֹלָם?

אֲלֵא סוּד זֶה, בְּשַׁעָה שֶׁהִקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא דָן אֶת יִשְׂרָאֵל, אֵינּוּ דָן
אוֹתָם אֲלֵא מִצֵּד הַשְּׁמָאל, כְּדִי
שִׁיחֶיה דוּחָה אוֹתָם בְּשְׁמָאל
וּמִקְרָב בְּיָמִין. אֲבָל לְשֹׁאֵר הָעַמִּים
דוּחָה אוֹתָם בְּיָמִין וּמִקְרָב אוֹתָם
בְּשְׁמָאל, וְסִימְנִיךְ גֵּר צִדֵּק, דוּחָה
אוֹתָם בְּיָמִין, כְּמוֹ שְׁכִתוּב (שְׁמוֹת טו)
'יִמִּינֶךָ ה' נֶאֱדָרִי בִּכְחַי יִמִּינֶךָ ה'
תִּרְעֵץ אוֹיֵב. מִקְרָב אוֹתָם בְּשְׁמָאל,
כְּמוֹ שְׁאֻמְרָנוּ.

מִשּׁוּם כֵּן, יְהוּדָה שֶׁהוּא מִצֵּד
שְׁמָאל, נִדְבֵק בְּיָמִין, וּמִסְעוּתוֹ
לְיָמִין, וְאוֹתָם שְׁעִמּוֹ הִתְחַבְּרוּ כָּלָם
לְיָמִין. יִשְׁשֹׁכַר שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה
שֶׁהוּא יָמִין, שְׁכִתוּב מִיִּמִּינוֹ אֵשׁ דֵּת
לְמוֹ. זְבוּלוֹן שֶׁהוּא תוֹמָךְ הַתּוֹרָה
יָמִין, כְּנֶאֱמַר שׁוֹק הַיָּמִין. וְלִכְן
יְהוּדָה נִקְשֶׁר מִצֵּד זֶה זֶה. צָפוֹן
בְּמִים, שְׁמָאל בְּיָמִין.

רְאוּבֵן שֶׁחָטָא לְאִבּוֹ שָׂרָה בְּיָמִין,
וְהִתְקַשֶּׁר בְּשְׁמָאל, וְנִדְבֵק בּוֹ. וְלִכְן
אוֹתָם שְׁנִמְצָאוּ עִמּוֹ הֵם שְׁמָאל.
שְׁמֵעוֹן שֶׁהוּא שְׁמָאל מִצֵּד שֶׁל שׁוּר,
שְׁכִתוּב וּפְנֵי שׁוּר מִהַשְּׁמָאל. גָּד
שׁוֹק שְׁמָאל, כְּתוּב (בְּרָאשִׁית מו)
גָּד יִגְדְּלוּ וְהוּא יִגְדַּע עֲקֵב. כָּאֵן
נִדְבֵק דְּרוֹם בְּאֵשׁ, יָמִין בְּשְׁמָאל.
וְעַל זֶה זֶה שְׁאֻמְרָנוּ וְהִשְׁבַּת אֶל

גָּד שׁוֹקָא שְׁמָאלָא, כְּתִיב
(בְּרָאשִׁית מ"ט) גָּד גְּדוֹד יִגְדְּלוּ וְהוּא יִגְדַּע עֲקֵב. הֵכָא, אֲתִדְבֵק דְּרוֹם בְּאֵשׁ,
יְמִינָא בְּשְׁמָאלָא.

וְעַל דָּא הָא דְאֻמְרָן וְהִשְׁבַּת אֶל לְבָבָהּ, לֹא כָלְלָא לֹון פְּחָדָא, שְׁמָאלָא

בְּגִין דְּחִיבִין מִפְרִישִׁין יֵצֵר רַע מֵיֵצֵר טוֹב,
וּמִתְדַבְּקִין בִּיֵצֵר רַע.

הָא חֲזִי יְהוּדָה אֲתִי (דף כ"ז ע"א) מִסְטָרָא
דְּשְׁמָאלָא, וְאֲתִדְבֵק בִּימִינָא, בְּגִין
לִנְצַחָה עַמִּין, וּלְתַבְרָא חִילִיהוֹן. דָּאִי לֹא
אֲתִדְבֵק בִּימִינָא, לֹא יִתְבֵּר חִילִיהוֹן. וְאִי
תִּימָא אֲמַאי בִּימִינָא. וְהָא שְׁמָאלָא אֲתַעַר
דִּינִין בְּעַלְמָא.

אֲלֵא רְזָא דָא, בְּשַׁעָתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דָן לְהוֹ לְיִשְׂרָאֵל, לֹא דָן לְהוֹ אֲלֵא
מִסְטָרָא דְשְׁמָאלָא, בְּגִין דִּיהָא דְחִי לֹון
בְּשְׁמָאלָא, וּמִקְרָב בִּימִינָא. אֲבָל לְשֹׁאֵר עַמִּין,
דְּחִי לֹון בִּימִינָא, וּמִקְרָב לֹון בְּשְׁמָאלָא.
וְסִימְנִיךְ גֵּר צִדֵּק, דְּחִי לֹון בִּימִינָא, כְּמָה
דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת ט"ו) 'יִמִּינֶךָ ה' נֶאֱדָרִי בִּכְחַי יִמִּינֶךָ
ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. מִקְרָב לֹון בְּשְׁמָאלָא כְּמָה
דְאֻמְרָן.

בְּגִינֵי כֵן, יְהוּדָה דְאִיהוּ מִסְטָר שְׁמָאלָא,
אֲתִדְבֵק בִּימִינָא, וּמִטְלָנוּ לְיִמִּינָא.
וְאֵינּוֹן דְּעַמִּיָּה אֲתִתְחַבְּרוּ כָּלְהוֹ לְיִמִּינָא.
יִשְׁשֹׁכַר דְּלַעֲזֵי בְּאוֹרֵייתָא, דְאִיהִי יְמִינָא,
דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ל"ג) מִיִּמִּינוֹ אֵשׁ דֵּת לְמוֹ. זְבוּלוֹן
דְאִיהוּ תְּמִיךְ אוֹרֵייתָא יְמִינָא, כְּמָה דְאֵת אֻמֶּר
שׁוֹק הַיָּמִין. וְעַל דָּא יְהוּדָה אֲתִקְשֶׁר מִסְטָרָא
דָא וְדָא. צָפוֹן בְּמִים, שְׁמָאלָא בִימִינָא.

רְאוּבֵן דְּחָטָא לְגַבֵּי אֲבּוֹי, שָׂרָא בִימִינָא,
וְאֲתִקְשֶׁר בְּשְׁמָאלָא, וְאֲתִדְבֵק בִּיהִ.
וְעַל דָּא, אֵינּוֹן דְאֲשִׁתְּכַחוּ עַמִּיָּה, אֵינּוֹן
שְׁמָאלָא. שְׁמֵעוֹן דְאִיהוּ שְׁמָאלָא מִסְטָרָא

דְשׁוּר, דְּכְתִיב, (יִחְזָקֵאל א') וּפְנֵי שׁוּר מִהַשְּׁמָאל. גָּד שׁוֹקָא שְׁמָאלָא, כְּתִיב
(בְּרָאשִׁית מ"ט) גָּד גְּדוֹד יִגְדְּלוּ וְהוּא יִגְדַּע עֲקֵב. הֵכָא, אֲתִדְבֵק דְּרוֹם בְּאֵשׁ,
יְמִינָא בְּשְׁמָאלָא.

וְעַל דָּא הָא דְאֻמְרָן וְהִשְׁבַּת אֶל לְבָבָהּ, לֹא כָלְלָא לֹון פְּחָדָא, שְׁמָאלָא

לְכַבֵּד, לְהַכְלִילם בְּאֶחָד, שְׂמַאל
בְּיָמִין. אֲזַ תִּדְעַ (דברים ד') כִּי ה' הוּא
הָאֱלֹהִים. אָמַר רַבִּי אָבָא, וְדַאי כִּף
הוּא, וְעָכְשׁוּ יְדוּעַ, הוּא אֶהְרֵן
וּמֹשֶׁה, הוּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, רוּחַ
בְּמִים, וּמִים בְּרוּחַ, לְהִיּוֹת אֶחָד,
וְעַל זֶה כְּתוּב הוּא.

רַבִּי אָבָא פָּתַח וְאָמַר, (שם) וְאַהֲבַת
אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל
נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ. כְּמוֹ זֶה כָּאן
נִרְמַז הַיְחוד הַקָּדוֹשׁ, וְאַהֲבָה הוּא
לְאֵדָם לַיְחוד אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ
כְּרֵאוֹי בְּאַהֲבָה עֲלִיּוֹנָה. בְּכָל לְבָבְךָ
זֶה יָמִין וְשְׂמַאל (קדוש) שְׁנֵקְרָאִים
יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע. וּבְכָל נַפְשְׁךָ - זוֹ
נֶפֶשׁ דְּדוֹד שְׁתַּנְּהָ בִּינֵיהֶם. וּבְכָל
מְאֹדְךָ - לְהַכְלִילם לְמַעַלָּה בְּמִקוֹם
שְׂאֵין בּוֹ שְׁעוֹר. כָּאן הוּא יְחוד שְׁלֵם
לְאַהֲבָה אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּרֵאוֹי.
עוֹד, וּבְכָל מְאֹדְךָ - זֶה יַעֲקֹב, שֶׁהוּא
אֶחָד לְכָל הַצְּדִיקִים, וְהַכֹּל הוּא יְחוד
שְׁלֵם כְּרֵאוֹי, מִשּׁוּם כִּף הוּא אֶהְרֵן
וּמֹשֶׁה, הוּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, הַכֹּל הוּא
אֶחָד בְּלִי פְרוּד.

כִּי יִדְבַר אֲלֵכֶם פְּרַעַה לֵאמֹר. רַבִּי
יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) מָה
אֶהְבְּתִי תוֹרַתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא
שִׁיחֲתִי. וְכְתוּב חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם
לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי צִדְקָךָ. בֹּא
רָאָה, דְּדוֹד הוּא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל,
וְהַצֵּטְרֵךְ לְדוֹן אֶת הָעָם, לְהַנְהִיג אֶת
יִשְׂרָאֵל כְּרוּעָה הַמְּנַהֵג צֶאֱנוּ שְׁלֵא
יִסְטוּ מִדְּרֹךְ הָאֱמֶת. הָרִי בְּלִילָה
כְּתוּב חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת
לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי צִדְקָךָ, וְהוּא מִתְעַסֵּק
בְּתוֹרָה וּבְתַשְׁבּוּחוֹת שֶׁל הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא עַד שְׁמַגִּיעַ הַבֶּקֶר.

וְהוּא מְעוֹרֵר אֶת הַבֶּקֶר, כְּמוֹ
שְׁכֵתוֹב (שם נז) עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה
הַגָּבֹל וְכְנוֹר אֶעִירָה שְׁחֹר. כְּשִׁבָּא
הַיּוֹם, אָמַר פְּסוּק זֶה, מָה אֶהְבְּתִי

בְּיָמִינָא. כְּדִין תִּדְעַ (דברים ד') כִּי ה' הוּא
הָאֱלֹהִים. אָמַר רַבִּי אָבָא וְדַאי הָכִי הוּא,
וְהַשְׁתָּא יְדִיעָא, הוּא אֶהְרֵן וּמֹשֶׁה, הוּא מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן, רוּחָא בְּמִיָּא, וּמִיָּא בְּרוּחָא, לְמַהְרֵי
חַד. וְעַל דָּא כְּתִיב הוּא.

רַבִּי אָבָא פָּתַח וְאָמַר, (דברים ו') וְאַהֲבַת אֶת ה'
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל
מְאֹדְךָ. כֵּהֵאִי גִוּוֹנָא הָכָא אֶתְרַמִּיז יְחודָא
קְדִישָׁא, וְאַהֲבָה הוּא לְבָר נֶשׁ, לַיְחודָא שְׂמַא
קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, בְּרַחֲמֵימוּ עֲלֵאָה. בְּכָל
לְבָבְךָ: דָּא יְמִינָא וּשְׂמַאלָא (נ"א קְדִישָׁא) דְּאֶקְרִי
יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע. וּבְכָל נַפְשְׁךָ: דָּא נֶפֶשׁ דְּדוֹד,
דְּאֶתְהִיבֵת בִּינֵיהוּ. וּבְכָל מְאֹדְךָ לְאַכְלִלָּא
לִזְוֹן לְעִילָא בְּאַתֵּר דִּלִּית בֵּיה שְׁעוֹרָא. הָכָא
הוּא יְחודָא שְׁלִים לְמַרְחָם לִיה לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא כְּדָקָא יְאוּת.

תו, וּבְכָל מְאֹדְךָ: דָּא יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ אֶחָד
לְכָל סְטָרִין, וְכֵלָא הוּא יְחודָא שְׁלִים
כְּדָקָא יְאוּת, בְּגִינֵי כִף, הוּא אֶהְרֵן וּמֹשֶׁה הוּא
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, כֵּלָא הוּא חַד בְּלָא פְרוּדָא.

כִּי יִדְבַר אֲלֵיכֶם פְּרַעַה לֵאמֹר. (שמות ד') רַבִּי
יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קי"ט) מָה אֶהְבְּתִי
תוֹרַתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחֲתִי. וְכְתִיב, (תהלים קי"ט)
חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי
צִדְקָךָ. תָּא חֲזִי, דְּדוֹד אִיהוּ מֶלֶךְא דִּישְׂרָאֵל,
וְאַצֵּטְרִיף לְמִידֵּן עֲמָא, לְדַבְּרָא לִזְוֹן לִישְׂרָאֵל,
כְּרַעֲיָא דְּמַדְבַּר עֲאגִיָּה דְּלֵא יִסְטוֹן מְאוּרְחָא
דְּקִשׁוּט. הָא בְּלִילָה כְּתִיב, חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם
לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי צִדְקָךָ. וְאִיהוּ אֶתְעַסֵּק
בְּאוּרִייתָא וּבְתוֹשְׁבָחוֹן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
עַד דְּאֶתִי צִפְרָא.

וְאִיהוּ אֶתְעַר צִפְרָא, כְּמָה דְּכְתִיב, (תהלים נ"ז) עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַגָּבֹל וְכְנוֹר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וברצון יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתה לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אותו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

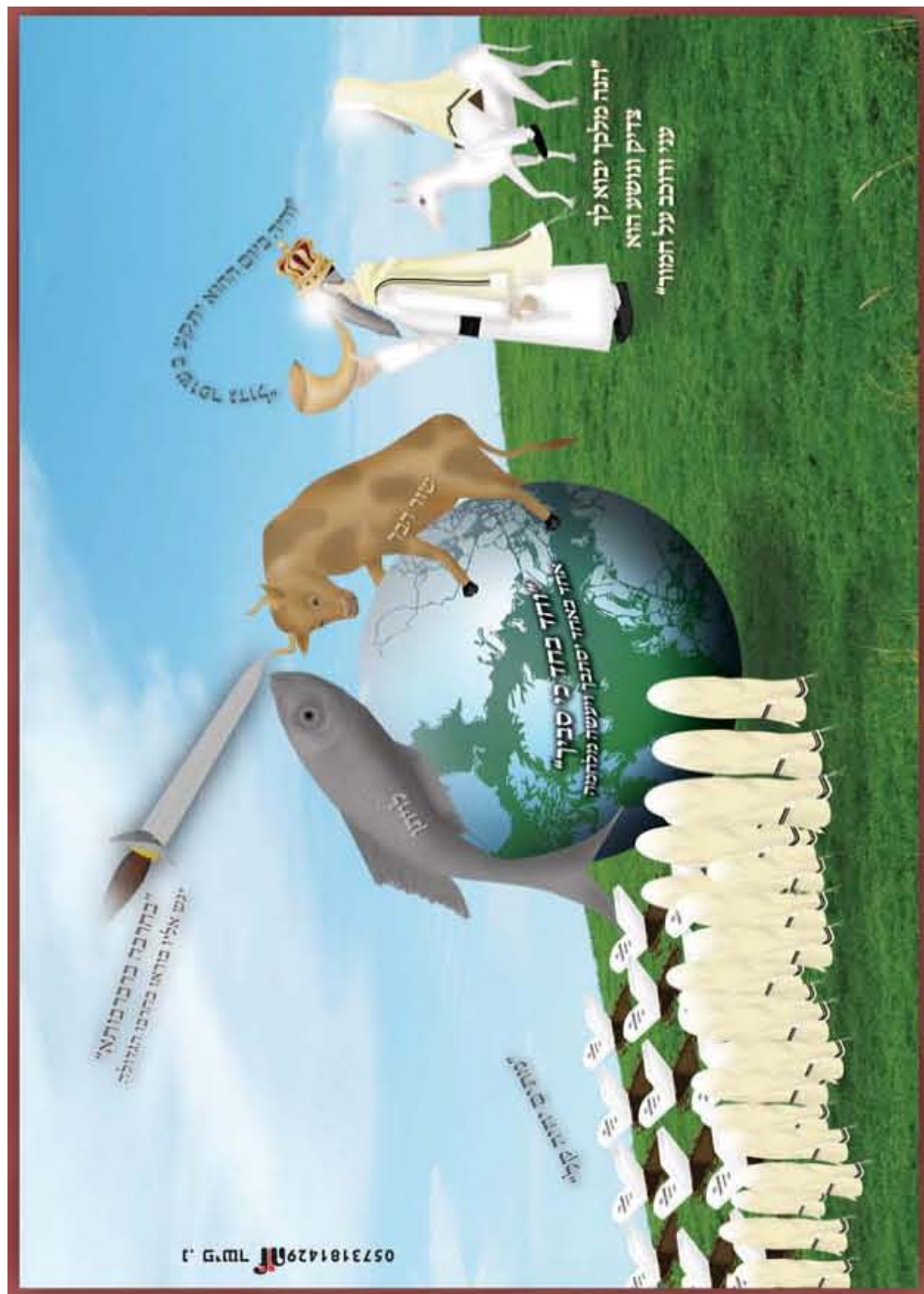
יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הנה מלך יבוא לך
צדיק וגושע הוא
עני ודוכן על המור"

והנה יבוא ויהיה יוסף
בשופר גדול

שנה זכר

אחד מארץ יפתח ועשה מלומד
"לדוד בחד כי סביר"

לחיות

איש אצלי מרואה בידים המזוהות
"בחד כה כי סביר"

אין זמנה בלילה